

платното. Рейката описа висока джга и се килна въ водата.

Непознатият корабъ се люшна и извъртѣ на една страна. Но горе нѣкжде въ мрака вѣтърътъ съ нова сила наду платната му. Той повлѣче Надежда и бавно я отмѣсти отъ пжтя си.

Когато водата нахлу къмъ кърмата, Богданъ нахлупи фуражката и скочи въ водата. Морето го взе и почна бавно да го издига. Всичко стана тъй неочаквано. Той размаха ржце, заплува наоколо, въ смжтна надежда да намѣри вжжета на мачтата или нѣщо друго, за което да се залови. Но ржката му се удари въ хлѣзгавата стена, която шумѣше край него. Тогава Богданъ се извърна нагоре.

— Давимъ се!... Хора въ водата!... Хеееей!...

Морето тежко плискаше по стройния коремъ на кораба.

Богданъ пропадна въ нѣкаква бездна. После нова вълна го пое и понесе нависоко. А когато се извърна и пое дѣхъ, за да извика наново, отъ кораба бѣ останала само тъмна далечна сѣнка, задъ която нощта бавно събираше завесата си.

Богданъ отърси глава. Изплю солената вода и заплува. Мъртвото вълнение бѣ го отнесло надолу и той напраздно се опитваше да намѣри въ тъмнината мачтата, или рейката, или каква да е дѣска отъ потъналата гимия, за да се улови.

Когато стигне до даване, моряцитѣ плуватъ безкрайно. Богданъ знаеше, че го чака дълъгъ пжтъ. Отпустна се, за да не се уморява, пое въздухъ и почна бавно да плува. Течението го повлѣче. Мислитѣ му се подредиха.

Ами Яни? — досѣти се той неочаквано. —